23ՐԴ ՏԱՐԻ — ԿԻՐԱԿԻ 26 ՅՈՒՆՈՒԱՐ 1892 — ԹԻՒ 124

ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՇԱՀՆԱԶԱՐ

ԽՄԲԱԳՐԱՏՈՒՆ

Կ. ՊՈԼԻՍ. ԲԵՐԱ. ՄՆԴ ՓՈՂՈՑ. ՍԻՓԷ Տ'ԱԼԷՐ

Խմբագրութեան ուղղուած նամակ կամ այլ գրութիւն ետ չի դարձուիր

Bureaux du Journal "HAÏRÉNIK"
Péra, Cité d'Alep, CONSTANTINOPLE

10 ՓԱՐԱՅ

ՀԱՅՐԵՆԻՔ
ՕՐԱԳԻՐ
ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԽՄԲԱԳՐԱՊԵՏ
ԱՐՓԻԱՐ ԱՐՓԻԱՐԵԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պոլսոյ	Համար	Տարեկան	300	Թիւ	75 ղրշ. Մէջիա
»	»	Վեցամեայ	150	»	40 » »
Գաւառներու		Տարեկան	300	»	100 » »
»		Վեցամեայ	150	»	50 » »
»		Եռամեայ	75	»	25 » »
Օտար երկիրց		Տարեկան	300	»	25 Ֆրանգ

Թղթատարի ծախքը խմբագրութեան վրայ
(Դրամի փոխարէն փոստային փող կ'ընդունուի 100 ղրշ.ի տեղ 115 ղրշ.)

درعلیه ده اوغلنده حلب چارشوسنده
غزتهسی اداره خانه حیرهنیك

10 ՓԱՐԱՅ

ԾԱՆՕԹ ԴԷՄՔԵՐ

ԵՂԻԱ ՏԷՄԻՐՃԻՊԱՇԵԱՆ

Դիւահար ոգի մը. արծուի մը եթերային ճախրանքը սարէ ի սար, երբեմն աւելի անդին ուր պարապութիւնը կը տիրէ ա՛լ. կամ հաւասարակշռութիւնը կորնչուցած օդապարիկի մը ոստոստուկ եւ եւէջները, ընդքարշ ածելով ընթերցողը իր եռեւէն՝ խօլ, անրեւեռ ուղեորութեան մը մէջ. ամէնէն առաջ ինքը չափելով իր գրական զեղծմանց մեքենոյ վրայ ձգելիք տարապայման խանջանքը, զեղծմունք որոյ տէրը չէ, զորս անդիտակցաբար ի գործ կը դնէ եւ որոյ պատասխանատուութիւնը կը ծանրանայ սակայն իր վրայ ուղիղ բանի վերադարձի պահուն, ջղային տագնապներու պէս որոնք արթնութեան առեն հիւանդը կ'ահչցնեն։

Այսպէս կը դառնէ եղիան նոյն իսկ անոնք որ իր համակրողներն են մեծ մասամբ. ինքնատիպ տագնապ մը զգացուցանելէն եւ վրդովեն զիրենք. այս տարօրինակ փայլը, զեղնորակ լոյս մը կայծակի զիկզակին պէս, աչքերը կը շլացնէ։

Կը պնդեն թէ նէրելի, ընթեռնելի համար որոշ, անանցանելի սահման մը կայ ուրկէ դուրս եկողը ամէն թռիչ կը վիրաւորէ իրենց ընկալեալ գաղափարներուն պարկեշտութիւնը։

Ցեղոյ կարծեմ քիչ մը իրաւամբ կը զայրանան եւասներ, եւասմոլ դրականութեան մը դէմ որ ենթայինն է։ Ցօժարակամ կը խոտանին անոր քաջ հայադէտի արժանիքը, — հաղուագիւտ արժանիք մը մեր օրերուն մէջ — բայց աւելցնելու համար անմիջապէս որ այս գրագէտին չատ մը գործուածքները, նորակերտ բառերը, գաղափարներու արտայայտութեանց ձեւերը՝ իրենց յանգդնութեան մէջ չաճախ այլանդակութեան կը յանգին։

* * *

Ու թէ որ ճիշդ ըլլար այս ամէնը, պիտի պակսէ՞ր միթէ գրագէտին արժանիքը. աշխարհաբարի այս նարեկացին պիտի մոռցուէ՞ր, ուրացուէ՞ր մեզմէ։

Ամէնուս համար՝ Տէմիրճիպաշեան, իբրեւ արձակագիր, մեկ հատիկ է հիմակուան հայ դպրութեան մէջ. իր հատուածներու ձեւը՝ չատ անդամ երկարաձիգ, բառերու ընտրութիւնը՝ չատ անդամ ծայրայեղ խնամքով ու հոգածութեամբ ի յայտ եկած, գոյներու խայտաճամուկ երանգները, իր եզական տագնապին չատկանիշները պիտի մնան։

Իր դրուածոյ ճոխութիւնը՝ դառնարուսիկ հարուստի մը աղմկալից ճոխութիւնը չէ, այլ վաղնջական աղնուականի մը գեղեցկագիտական ոճն ու տարազը։

Կարմիրը, կանանչը, դեղինը չեն սիրապետեր իր պատկերներուն մէջ. վրձինը՝ միշտ դողդողի դպուչութեամբ անձին յատուկ մեղմացուցիչ պատրաստներէն զուրկ պատանիներ՝ ձեռնամուխ կ'ըլլան այս բացառական ու աղջամղջային գրականութեան։

* * *

Այն բարձանց վրայ կամ այն անդունդներուն մէջ ուր ներեալ է եղիային խայտալ կամ գահավիժիլ, վհուկ մը կամ վարդապետ ըլլալ պէտք է և եղիան երկուքն ալ է միանդամայն։

Իր հմտութիւնը՝ վանականի ընդարձակ ապօթատեղւոյն պէս վհուկ չքեղ խստութեամբ մը կահաւորած է, ուրկէ մարդ երկիւղած կը մնայ ներս, դուրսը թողլով ամէն աշխարհիկ կապերը. ո՛չ հիմակուան գրողներէն չատերուն գիտութեանց պէս որոնք ցոյցի համար զարդարուած պչրասէր աղոց սրահիկներ են ուր խաղալիկներէ ի զատ ոչինչ կայ, ցուցամոլ և հարեւանցի կահաւորում։

Այդ խստակեաց միայնութեան ու վհուկութեան մէջ ուր մեծ իմաստասէրներու ոգիները կը չրջին, ուր Աստուածաշունչ մատեանն ու հնդիկ Ս. Գիրքը կը վերծանուին, այս լուռ բազառանալու, անոր վրայ ամփոփուելու աշխատութիւնը կը պնատեն Տէմիրճիպաշեանները. քանի մըն է զոր ինք ստեղծեց իրեն համար և որ պարզ մահկանացուներու աչքին եսամոլենէ տարբեր բան մը չի նշանակեր ընաւ։

Եւ ահա խղճմտանքի այդ խուլ վերծանութիւններուն մէջ է որ ամբոխը —ամիկը թէ որ կ'ուզէք— կը դադրի հետաքրքրուելէ ու իրեն հետեւելէ։ Մարդ չի մնար չուրջը, բայց եթէ սակաւաթիւ բարեկամներու խումբ մը որ գէու հրապուրուած կնոջ մը պէս գրագէտէն չի բամնուիր ուր որ ալ երթայ, աշխարհիս ծայրը և անկէ անդին, որ կը վիճաբէ, կը հալածէ զինքը ամէն տեղ, փողոցին և դպրոցին մէջ, և որ պատուհանէն դէպ կը նետէ իր այցետոմսը երբ եղիային գուռը փակ կը գտնէ իր առջեւ։

Բայց եռութեան վրայ կեդրոնացած իր իմաստասէրի խոկումները եթէ չահաղրգիռ չերեւին նիւթական ու դրական մեր ժամանակի մարդոց, գոնէ մեզմէ վերջը եկողները պիտի վնտռտեն իր գործերը. իր վարանումները, որոնք ծագրելի հակասութիւններ կը թուին մեզի, պիտի արդարանան իրրեւ ճշմարիտ իմաստունի մը խարխափումները։

* * *

Ի՞նչ պիտի ըլլայ եղիային վախճանը։

Կը կարծեմ որ իր այլակերպութեանց անակնկալներուն ծայրը հասած չ'ենք դեռ։

Չի պիտի գարմանանք ընաւ երէ օր մը յիսունոյց աղջկան մը հետ եղէ ամուսնանայ, վերջին օրերու խնամող ընկերուհի մը ունենալու համար ձեռքին տակ. կամ մնէ, պարարտ այրեվի մը հետ որուն պիտի ցանկայ չանկարծ։

Իր հարսանեաց հրաւիրագիրը՝ այն սովորական գեղեցիկ արձակը չի պիտի ըլլայ զոր տպագրիչներն ու վիմագիրները դոյզ դիտեն, այլ ոտանաւոր քերթուած մը որուն մէջ, դմեզ ամենքս հրաւիրելով հանդերձ, ներողութիւն պիտի հայցէ մեզմէ այս վերջին յիմարութեան համար։

Կամ վողոյը պիտի պատահինք իրեն. մաղերը՝ զոր ժամանակը փութացեր է արծաթել, երկա՞ն, հողմահաճա՞ն, ուսերուն վրայ. ոտքերը բոպիկ, ցեխին մէջ անփութօրէն կոխելով, սպիտակ էշ-ի մը դլուխը ու ձորձէ վերարկու մը կռնակը, կօշիկը բաց, անպատապար՝ ձիւնին, անձրեւին դէմ և ձեռքը երկաթէ գաւազանիկ մը, ո՛ւր, որու ծայրը օձերու գլուխներ իրարու կը փաթթլուին. քաներորդ դարու ֆաւէրը որ անշուշտ եղիա Տէմիրճիպաշեանէն պատ ոչ ոք կրնայ ըլլալ։

ԴՐԻԴՈՐ ՁՕՀՐԱՊ

ՔԱՐԻՍԹՈՅԻ ԾՈՑԻՆ ՄԷՋ

(ՄԻՋԵՐԿՐԱԿԱՆԻ ՑԻՇԱՏԱԿ)

Քարիսթոյի ծո՞ցը։ Աչխարհագրութեան մէջ, ատենօք, մրցանակ առած մարքիս խորը՝ նեղուցներու, ծոցերու, հրբուռանդաններու չարքին մէջ զոր Թուրքերէն խառն ի խառն գոյ կ'ընծայ աչխարհագրութեան ամէն լաղեամիտ ուսանող՝ այդ անուններուն արտակարգ հնչականութեան չնորհիւ, չեմ գտներ այդ անունը։

Փոթորիկը չորս օրէ ի վեր հալածական կը վարէր զմեզ, հետզհետէ աստիճանալով. յարատեւ ոստոստում մը՝ աչքերու կատարէն ի կատար։ Ոտքերնիս տակ անհատատ ու երերական յատակին այս անդուլ վերելքն ու վայրէջքը՝ ցերեկին կը չլատէ զքեզ, խանդչինք մը որ նիւթական յոգնութենէ ալ աւելի կը թուլցնէ, կը քերքերէ։ Գիչերն է սակայն որ ստորնայարկի նեղ խցիկներուն մէջ, կալանատորի մը պէս բանտարկուած, այդ յոգնութիւնը՝ չարավատակութիւն մը կը դառնայ ու սրտի ճնշումի կը վերածուի։ Լուծքին տախտակամածներուն չարաչուք ճարճատիւնը, որուն կը միանայ ղեկը դարձնող չղիայեղ կռկռոցը, աչքերդ բաց պահել կուտայ խաւարին մէջ, սպասելով մօտ ու հեռու բանի մը զոր չի պիտի ուղես որոշել երբեք եւ որ մտքիդ մէջն է յարաժամ։

Զորրորդ գիչերը՝ սակայն, այդ անորոչ մտածումներն սկսան կամաց կամաց կերպարանք առնուլ, հաստատ ու ապահովելի ճչմարտութեան մը պէս որ կըրնայ վայրկեանէ վայրկեան դալ առչիդ անկուլիլ։ Փոթորիկը՝ կաղնի մը կեղեւին պէս կը խաղցնէ մեր չոգենաւը։ Անկողնէն կը վրայ երկնցած, չոգենաւին հետ կը բարձրանաս, առանց կարենալու հաչուելի թէ սկիզբ ո՛ւր. այդ բարձրութեան վրայ կեցած պահդ՝ ամբողջ դաղար մը կը թուի քեզ որ ա՛լ վերսկսում մը չպիտի ունենայ. ու ահա յանկարծ անկումը կը սկսի, դահավէ՛ժ, անդնդախոր, թաւալական, այն անկումներու պէս զոր երեւին մարդ կ'ունենայ իր երազներուն մէջ, չնչասպառ սրտհատնումով մը. անկում մը որ ա՛լ անկանգնելի կը թուի, իր հետ բերելով չես գիտեր ինչ հանգստութիւն մը, զգայարանքներու ամբողջ անբարոյացում մը, վատութիւն մը, դաւադրութիւն մը. ալ վերջին կռուի սալքութիւն մը. ու չես գիտեր թէ ինչպէս յանկարծ կանգ կ'առնէ, ա՛լ նորէն պատրանքներու եւ չնկատելու, ա՛լ նորէն յուսախաբութեանց չենթարկուելու ներքին մեզի զոհունակութիւն մը, գոհունակութիւն վիրաւոր եղնիկին որ արագ արագ փախչելէ ու որսորդէն ու չուներէն անդամ մը ազատելէ յետոյ՝ գետին կ'իյնայ, գոնէ հանգիստ մնռնելու համար։

Մաքին կատարած աչխատութիւնը՝ սոսկալի է այդ պահուն։ Դատողութեան ամբողջ սարքաղարութիւն մը, ու անոր տեղ ցնորական պատկերներ, հնաոռ ու մոռցուած տեսիլներու վերակենդանացում մը, աննչան ու չնչին իրականութիւններ որոց վերայուչութիւնը՝ ուրիչ առեն՝ ծիծաղելի պիտի թուէր, ու, երկիւղով մը, ցաւով մը, տիրապետութիւնն առնուչ ու զողարիկ կապերու զոր ընդվզում կը վանես ու նորէն կը դառնայ կուգայ, սիրտդ ուռեցնելով խանդաղատանքով մը։ Սչքը, անքթիթ, մութին մէջ սեւնառած, մգնխասյած, խենդ անուրջներով կը լեցնէ խաւարը, ու այդ սարսափի տպաւորութեան տակ ընկճած՝ քունն իսկ, որ հուսկ ապա կուգայ իր իրաւունքները ի գործ դնել չարատանջ մաքիդ ու մարմնիդ վրայ, արթնութիւն մըն է նորէն, ուղեղին ապահով գործունէութիւնն որ անխափան կը չարունակուի։

* * *

Առտուն երբ կ'ելլեմ, ծանր գլխով, կը տեսնեմ որ չոգենաւը կեցած է։ Վեր կը վազեմ։ Առաջին բանը որ աչքիս կը հանդիպի, ցամաքն է, մօտ, մէկ քանի քարընկէց հեռու։ Ո՞ւր ենք, ինչո՞ւ կեցեր ենք։ Երրորդ նաւապետը կը պատասխանէ նչաձին կամուրջին վրայ։

—Քարիսթոյի ծոցն ենք, կ'ըսէ։ Ա՜հ, սոսկալի գիչեր մը անցուցինք։

Ու հայհոյութիւն մը կ'արձակէ։

Քարիսթոյի ծո՞ցը, չեմ գիտեր։ Կը հարցնեմ նաւապետին։

— Նէկրոմոնէ կղզիին ծայրն ենք։

Շրջապատակը վայրենավսեմ բան մը ունի։ Ծովածոցը անթերի բոլորակ մը կը ձեւացնէ, կարծես կարկինով գծուած խնամոտ չափագէտի մը ձեռքով։ Լերկ լեռներ են որ չիպչիտակ ծովուն մէջ կ'իջնեն, մոխրագոյն մակերեւոյթով. քիչ մը անդին տափարակի մը վրայ սեւ կաղնի ծառերու թաւուտներ իրենց մէջ կը պարփակեն մէկ քանի սպիտակ տնակներ։ Խորը, գիւղ մը կը տարածուի, քարուկիր մաքուր չէնքերով։ Ամբողջութեան վրայ, մեռելութեան քող մը թողած է։ Օ՜հ, չէ, ցրտացնող բան մը ունի բնութեան այս ամլութիւնը, այս անկարողութիւնը։

Փոթորիկն իր կատաղութեանը ամբողջ լրութեան մէջ է։ Այդ տեղ իսկ, ուր չոգենաւն սպասանած է, հովը՝ ամեհի ուժգնութեամբ՝ կուգայ պատռտել ծովը, ալիքներու երկար ու լայն չերեսով որք բուրդի մը չեղ մակերեւոյթին պէս կը բարձրանան, քիչ մը վերջը ցածնալով ու աւելի հեռուն նորէն բարձրանալով։ Մութ կանաչութիւն մը տարածած է չուրին վրայ, ուր ճերմակ փրփուրները կը գալարին օձակերպիկ։ Շոգենաւը, իր երկու խարիսխներուն կապուած, զերբնական ուժեր կը թափէ ալիքներուն մղումին ներքեւ՝ ազատելու իր կապանքներէն, ու իր անկարող կատաղութեանը մէջ կը հեծէ, կը մռնչէ, ինք իր վրայ կը դառնայ, սպին անդին, դառագեղի մէջ բանտարկուած առիւծի պէս։ Ծովեղերքը՝ զարնող ու փշրուող կոհակներուն տակ կը ճերմկի. հովը կը տարուբերէ կոհակներէն յառաջ եկող փրփուրը եւ նորօրինակ օդերեւոյթ մը ի յայտ կը բերէ, — գոլորշիի պէս չուրին վերեւ թռչկոտող կայլակներու ծածկոյթ մը, մառախուղի հանգուցատիպ։

Ծովուն բացը, հեռուն, բոլորովին ճերմակ է։ Հոն ա՛լ կատարեալ անիշխանութիւն է, կամ մանաւանդ գանազանութիւնն Արեւելքին, բնութեան ամէնէն խուլ ու անեղի ոյժերուն չղթայազերծութիւնն, երկինքին

ու երկրին պակուցիչ զուգաւորումը թիրա ու վհատական ։

Սեւ կէտ մը կ'որոչուի միայն , տարտամ ու անորոշ ։ Երրորդ նաւապետը միշտ կը պտըտի այնտեղ , բարձրահասակ ազուոր տղայ մը խարտեաշ , ազնուական կերպարանքով ։ Մարսիլիացի մեծահարուստ նաւայարդարի մը որդին է , ատենօք Գանրպիէռի սրճարաններուն ամէնէն փայլուն ու առատաձեռն կենցաղասէրներէն մին , զոր կարգի բերելու համար՝ հայրն ուրիշ միջոց գտած չէ բայց եթէ երրորդ նաւապետի զղաստացուցիչ պաշտօն մը յանձնել իրեն ։ Նաւային բարձրագոյն վարժարանէ մը ելած է , ու առաջին նաւապետին գաս տալու չափ գիտէ բոլոր ծովային գիտութիւնները ։

—Ի՞նչ է Տորիզոնին վրայ սա սեւ կէտը ։

—Օ՜հ , խեղճ առագաստանաւ մը ։ Գիշերուընէ ի վեր կը մաքառի ալիքներուն դէմ , ծովածոցը մտնելու համար ։ Չի պիտի յաջողի ։

Ու երիտասարդ պիտունի մը պարծենկոտութեամբ կը բացատրէ լինճ հովին ուղղութիւնը , առագաստներուն վրայ յառաջ բերելիք աղդեցութիւնը , չափագիտական մասնաւոր բառերով ։ Միտքը ուրիշ տեղ է սակայն , խեղճ առագաստանաւին վրայ ։ Քանի եւ չորս ժամէ ի վե՛ր ։ Ի՜նչ տանջանք , անձրեւին տակ , հովին դիմաց , չուանները պլուտած , դերմարդկային ձգերով աչքասիլ , այնչափ մօտ ըլլալ փրկութեան նաւահանգստին ու չի կարենալ հոն հասնիլ , ու վտանգն իր դէմն ունենալ , վերահաս , անխուսափելի ։ Ու , անխորհրդաբար , կը հարցնեմ նաւապետին ։

— Կարելի չէ՞ օվնութեան հասնիլ իրեն , եթէ վտանգի մէջ ըլլայ ։

— Օ՜հ , ասանկ աւանն , ամէն մարդ իր գլխուն ճարը կը նայի ։

* * *

Նախաճաշին , սեղանին վրայ , գիշերուան փոթորիկն է խօսակցութեան միակ նիւթը ։ Սեղանակիցներս ամէնքն ալ ֆրանսացիներ են ։ Էբէհնէէն ծերուկ էրիկ-կնիկ մը իրենց թոռան հետ , Իրենց աղջկան ամուսնացուցած երիտասարդի մը որ ի Քուպայիս , Օլէէնպուրկի դքսին կալուածներուն մէջ գենէրնուելթեամբ կը պարապի , եւ անոր մօտ կ'երթան իրենց վերջին օրերուն հանգիստը վայելելու ։ Ծերունին հացագործ եղած է , ու առաջ իրիկուն ուրիշ նիւթ չունի քան ... [illegible] ։ Երրոր ինք էբէհնէէ էր ... կերա՞ծ էք ձերմակ պղտիկ հացերը ... կ'ինը՝ իր չրթանցը վրայ ունի միշտ էբէհնէէի համբաւաւոր չամրանեայի գործարանատէրին , Պ. Մէբսիէի անունը ։ Պ. Մէբսիէի նկուղներուն մէջ տակառները այսչափ են ... չիչերը այսչափ ... ու ամէն խօսքին վերջը , յանկերգի մը պէս , ah! oui , ah! oui , իր թմրռնած դէմքին դծերը ա՛լ աւելի կը ճմրթին ։

Սեղանին իչխանուհին է բարիզցի կին մը , սեւեր հագած , տարիէ մը ի վեր այրի , միջահասակ սիրուն վառվռուն կին մը՝ ածուխի պէս փայլուն աչքերով։ Բարիզէն Պոլիս կուգայ իր երկու պզտիկ աղջիկներուն հետ ։ ամուսինը առած իր հետ տարած է՝ գերեզմանին մէջ՝ իր նիւթական բոլոր կարողութիւնը , եւ խեղճ այրին կուգայ Պոլիս իր մէկ ունեւոր աղգականին մօտ իր երկու պզտիկ աղջիկները մէկ մէկ հրեշտակ պիտի անուանէի , եթէ հրեշտակի վրայ որոշ գաղափար ունենայի ։ Առջի օրերը ծովախտէն հիւանդ , հետզհետէ վարժուելով ծովուն տանջանքին , հիմակ բոլորովին իրենզիրենք գտած են այս յարաբերական հանդստութեան մէջ , ու թռչուններու պէս կը ճռուողեն , խաղալով , ցատքելով , պոռալով , երգելով Բարիզի երգեր որք գեռ առջի չարթուն ականջներս կը լեցնէին պուլվարներուն վրայ եւ սրճարաններուն մէջ ։ Պզտիկը մանաւանդ , սատանայի մը հրապոյրով , դուլ ու դադրում չունի ։ Ի Բարիզ նաւէր ստացած է գունաւոր պատկերներու գիրք մը ուր Առլըքէնի , Բոլիւնիէլի , Բըզի Բուսէի , Սանտրիյեռնի միամիտ ու այլանդակ պատմութիւններ կան , անառակ տղաքները գողցող եւ ուտող Մարգակերներու , չարաճճի աղջիկները փախցնող Չար Ոգիներու հէքեաթներ ։ Առաւօտէն մինչեւ իրիկուն երգ մը ունի միշտ բերանը , երգը Սիրուն Թմբկահարին որ իչխանի մը աղջիկը կ'ուզէ կնութեան ու կը մերժուի ։ Գիրքը առջեւը դրած , հարիւրերորդ անգամն ըլլալով կ'եղանակէ այդ երգը , որ գեռ մինչեւ այսօր չրթունքներուս տակ կուգայ երբեմն ։

Ուրիշ չորենաւներ հետզհետէ կուգան մեզ պէս ապաստանիլ ծովախորչին մէջ ։ Ամէն անգամ որ պզտիկները իրենց սուր աչքերով հորիզոնին վրայ կը տեսնեն նաւ մը որ դէպի մեզ կուգայ , կը վազեն մեզ իմացնել , ուրախութեան ծափերով ։ Մինչեւ իրիկուն վեց եօթը չորենաւ կը հասնին , անձրեւի բռնուած մարդերու պէս որք պատչդամի մը տակ կ'ապաստանին՝ սպասելով ամպրոպին անցնելուն ։ Հէգ առագաստանաւը միայն հորիզոնին վրայ միշտ միեւնոյն տեղն է , մահուան ու կեանքի միջեւ տարուբեր ։

* * *

Գիշերը եկած է ղուրսի համայնապատկերին տալ իր անհրաժեշտ չրջանակը ։ խաւարը ։ Ծոցին խորը պզտիկ լոյսեր դիւղին տեղը կ'որոչեն , մինչ միւս չորենաւներուն կարմիր ու կանաչ լոյսերը երկինքէն կախուած լապտերներու ազդեցութիւնը կը թողուն վրաս ։ Հովը ու անձրեւը իրենց սաստկութեան գագաթնակէտին հասած են ալ գուրսը ։ Սեղանատան մէջ փակուած ենք ու կը խօսակցինք ։ Ջեղունէէն կախուած լամպարը որդոցի մը պէս կը սատանի , դիմացի հայելիներուն մէջ յանկուցիս կրկնապատկելով իր ցոլքին դողդոջումները ։ Այն իրիկունը երկրորդ նաւապետը եկած է մեզ հետ ընթրելու ։ Նիհար բարեձեւ երիտասարդ մըն է , անուշ աչքերով , բարձրահասակ ։ Սիրահարի մը դէմքն ունի ։ իրօք նչանուած է ի Մարսիլիա ։

Սեղանին կը նախագահէ , Բարիզուհին աջ կողմը ։ Զուարթ ու հաճելի ընթրիք մը , առատ գինիներով , որ սիրուն այրիին այտերը կը կարմրցնէ։ «Գին չամբանները» կուգայ աւելցնել հեչա թըմբրութիւնը որով համակուած ենք ամէնքս, թմրութիւնը դուրսի փոթորկին , ներսի տաքութեան եւ ըմպելիներուն ։ Նաւապետը Մարսիլիացիի մը զուարճաբանութիւններով ծիծաղը անպակաս կ'ընէ սեղանին վրայէն ։ Ու փոթորկին ունենալիք ահռելի հետեւութեանցը վրայ կը խօսի ։ ո՜վ գիտէ , թերեւս ստիպուած պիտի ըլլանք օրերով ու չաբաթներով այնտեղ մնալու ։ Ծովեզերքի բնակիչներէն ալ վախնալու է , ամբողջ ծովահէններ են այդ կողմի մարդիկը , որք յարմար առթի կը սպասեն միչտ իրենց հին արհեստն ի գործ դնելու ։ ու ամէն անգամ , Բարիզուհին երկիւղի ու սարսափի ճիչեր կ'արձակէ, ընդոստ չարժումներով ։ Օ՜հ , չաո լաւ գիտեմ , իր աչքերուն մէջ երկիւղի հետքն անդամ չի կայ ։ բայց ի՜նչ սիրուն , ի՜նչ կանացի է վախկոտ երեւնալ , զօրաւոր թեւի մը , ուժեղ պաշտպանութեան մը ներքեւ մըտնելու ընդունակութեան ։ [illegible] Ան [illegible] եւ [illegible] ։ Ան [illegible] ։ Ան [illegible] ։ Ան

ՀՈԳԵՎՈՐ ԱՂՋԻԿՆԵՐ

ՄԱՀՎԱՆ ՀԱՐՅՈՒՐԸ

— Տատ՛ս... Տատ՛ս ջան, ինչո՞ւ ես լաց լինում։ Ցավ ունե՞ս։ Ինչո՞ւ ես լաց լինում։

Ութամյա Արմենուհին ծնկաչոք նստած էր տատիկի անկողնու մոտ եւ ձեռքերով թաղել էր դեմքը։ Նրա ուսերը դողում էին, եւ նա ամբողջ մարմնով ցնցվում էր լացից։

Տատիկը ծանր հիվանդ էր։ Նա արդեն երեք օր էր, ինչ չէր կերել, չէր խմել, չէր խոսել։ Ամբողջ ընտանիքը հավաքվել էր նրա շուրջը։ Բոլորի դեմքերը տխուր էին, բոլորի աչքերը կարմրած էին լացից։ Միայն Արմենուհին չէր հասկանում, թե ինչ է պատահել։ Նա միայն զգում էր, որ տատիկը հիվանդ է, եւ որ նրան կորցնելու վտանգ կա։

Տատիկը ծանր շնչում էր։ Նրա դեմքը գունատ էր, աչքերը փակ էին։ Ամեն անգամ, երբ նա աչքերը բացում էր, նայում էր թոռնուհուն եւ ժպտում էր։ Բայց հետո նորից աչքերը փակում էր, եւ Արմենուհին կարծում էր, թե տատիկը մեռավ։

Հանկարծ տատիկը շարժեց ձեռքը, եւ Արմենուհին ուրախությունից գոռաց։

— Տատ՛ս, ապրի՛ր, ապրի՛ր, տատ՛ս ջան։ Ես գիտեի, որ դու չես մեռնի։ Ես գիտեի, որ դու ինձ չես թողնի։

Տատիկը ժպտաց։ Նա ձեռքը դրեց թոռնուհու գլխին եւ շոյեց նրա մազերը։

— Ես քեզ չեմ թողնի, Արմենուհի՛ս, — ասաց նա թույլ ձայնով։ — Ես դեռ ապրելու եմ, որ քեզ մեծացնեմ։

Արմենուհին ուրախությունից ծիծաղեց։ Նա ոտքի թռավ եւ վազեց դեպի դուռը։

— Մամա՛, մամա՛, — գոռաց նա, — տատիկը չի մեռնում։ Տատիկը ապրելու է։

Մայրը ներս մտավ։ Նա նայեց մորը եւ ժպտաց։

— Ես գիտեի, որ տատիկը չի մեռնի, — ասաց Արմենուհին։ — Ես գիտեի, որ նա ինձ չի թողնի։

Մայրը գլխով արեց։

— Ես էլ գիտեի, որ տատիկը չի մեռնի, — ասաց նա։ — Ես էլ գիտեի, որ նա ինձ չի թողնի։

Արմենուհին ծիծաղեց։ Նա ոտքի թռավ եւ վազեց դեպի դուռը։

— Հայրի՛կ, հայրի՛կ, — գոռաց նա։ — Տատիկը չի մեռնում։ Տատիկը ապրելու է։

Հայրը ներս մտավ։ Նա նայեց մորը եւ ժպտաց։

— Ես գիտեի, որ տատիկը չի մեռնի, — ասաց Արմենուհին։ — Ես գիտեի, որ նա ինձ չի թողնի։

Հայրը գլխով արեց։

— Ես էլ գիտեի, որ տատիկը չի մեռնի, — ասաց նա։ — Ես էլ գիտեի, որ նա ինձ չի թողնի։

Արմենուհին ուրախությունից ծիծաղեց։ Նա ոտքի թռավ եւ վազեց դեպի դուռը։

— Տատ՛ս... Տատ՛ս ջան, ինչո՞ւ ես լաց լինում։ Ցավ ունե՞ս։ Ինչո՞ւ ես լաց լինում։

Ութամյա Արմենուհին ծնկաչոք նստած էր տատիկի անկողնու մոտ եւ ձեռքերով թաղել էր դեմքը։ Նրա ուսերը դողում էին, եւ նա ամբողջ մարմնով ցնցվում էր լացից։

Տատիկը ծանր հիվանդ էր։ Նա արդեն երեք օր էր, ինչ չէր կերել, չէր խմել, չէր խոսել։ Ամբողջ ընտանիքը հավաքվել էր նրա շուրջը։ Բոլորի դեմքերը տխուր էին, բոլորի աչքերը կարմրած էին լացից։ Միայն Արմենուհին չէր հասկանում, թե ինչ է պատահել։ Նա միայն զգում էր, որ տատիկը հիվանդ է, եւ որ նրան կորցնելու վտանգ կա։

Տատիկը ծանր շնչում էր։ Նրա դեմքը գունատ էր, աչքերը փակ էին։ Ամեն անգամ, երբ նա աչքերը բացում էր, նայում էր թոռնուհուն եւ ժպտում էր։ Բայց հետո նորից աչքերը փակում էր, եւ Արմենուհին կարծում էր, թե տատիկը մեռավ։

Հանկարծ տատիկը շարժեց ձեռքը, եւ Արմենուհին ուրախությունից գոռաց։

— Տատ՛ս, ապրի՛ր, ապրի՛ր, տատ՛ս ջան։ Ես գիտեի, որ դու չես մեռնի։ Ես գիտեի, որ դու ինձ չես թողնի։

Տատիկը ժպտաց։ Նա ձեռքը դրեց թոռնուհու գլխին եւ շոյեց նրա մազերը։

— Ես քեզ չեմ թողնի, Արմենուհի՛ս, — ասաց նա թույլ ձայնով։ — Ես դեռ ապրելու եմ, որ քեզ մեծացնեմ։

Արմենուհին ուրախությունից ծիծաղեց։ Նա ոտքի թռավ եւ վազեց դեպի դուռը։

— Մամա՛, մամա՛, — գոռաց նա, — տատիկը չի մեռնում։ Տատիկը ապրելու է։

Մայրը ներս մտավ։ Նա նայեց մորը եւ ժպտաց։

— Ես գիտեի, որ տատիկը չի մեռնի, — ասաց Արմենուհին։ — Ես գիտեի, որ նա ինձ չի թողնի։

Մ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՍՈՑԻԱԼԻՍՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ

ԺԱՄԱՆԱԿԱԳՐԱԿԱՆ ԲՈՒԺԱՐԱՐԱԿԱՆ ԴՈՒՐՍ

ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ ՕՐԵՐՈՒՆ ՎԱՐԺԱՊԵՏ ՀԱՅ ԺԱՄԱՆԱԿԱԿԻՑ ԲԺՇԿԱԿԱՆ ԳԻՏՈՒԹԻՒՆՆԵՐՈՒ ԴՈՒՆԵՑՈՂ

ՎԱՀԱՆ ԹՈՒՄԱՆԵԱՆ

Ծնած 1 Հոկտ. 1891, վերջին տարի մասնակիցն է

Ա. ՊՈԼՈՒՆ ՓԱՓԱՂԱՓԱԿ—ՁԱՓԱՐՏԱՁԿ

ՓՈՓՈԽԱԿԱՆ ԽՆԱՄԱԽՄԱՆՑ

6	8	10	52	12	14	16	18	20	22	24	26	28	30	32	34	36	38	40	42	44	46		

ԱՆՈՒՆՈՍ																						ԲԵՐՈՒՆՑ	
	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.
Ի. Պոլիս	6 30	7 —	7 30	8 —	8 30	9 —	9 30	10 —	10 30	11 —	11 30	12 —	12 30	1 —	1 30	2 —	2 30	3 —	3 30	4 —	4 30	5 —	6 30
Տարմ գառամ	6 39	7 9	7 39	8 8	8 39	9 9	9 39	10 9	10 39	11 9	11 39	12 9	12 39	1 9	1 39	2 9	2 39	3 9	3 39	4 9	4 39	5 9	6 39
Ինդր գառամ	6 43	7 13	7 43	8 13	8 43	9 13	9 43	10 13	10 43	11 13	11 43	12 13	12 43	1 13	1 43	2 13	2 43	3 13	3 43	4 13	4 43	5 13	6 43
Տատրա փ.	6 49	7 19	7 49	8 19	8 49	9 19	9 49	10 19	10 49	11 19	11 49	12 19	12 49	1 19	1 49	2 19	2 49	3 19	3 49	4 19	4 49	5 19	6 49
Ինդր գառամ	6 53	7 23	7 53	8 23	8 53	9 23	9 53	10 23	10 53	11 23	11 53	12 23	12 53	1 23	1 53	2 23	2 53	3 23	3 53	4 23	4 53	5 23	6 53
Պատրաստ	7 02	7 32	—	8 02	8 32	9 02	9 32	10 02	10 32	11 02	11 32	12 02	12 32	1 02	1 32	2 02	2 32	3 02	3 32	4 02	4 32	5 02	6 32
Տատրա փ.	7 06	7 36	—	8 06	8 36	9 06	9 36	10 06	10 36	11 06	11 36	12 06	12 36	1 06	1 36	2 06	2 36	3 06	3 36	4 06	4 36	5 06	6 36
Ինդր գառամ	7 13	7 43	—	8 13	8 43	9 13	9 43	10 13	10 43	11 13	11 43	12 13	12 43	1 13	1 43	2 13	2 43	3 13	3 43	4 13	4 43	5 13	6 43
Ի. Պոլիս	7 16	7 46	8 07	8 16	8 46	9 16	9 46	10 16	10 46	11 16	11 46	12 16	12 46	1 16	1 46	2 16	2 46	3 16	3 46	4 16	4 46	5 16	6 46

ՓՈՓՈԽԱԿԱՆ ԽՆԱՄԱԽՄԱՆՑ

5	7	9	11	13	15	17	19	21	23	25	27	29	31	33	35	37	39	41	43	45	51		

ԱՆՈՒՆՈՍ																						ԲԵՐՈՒՆՑ	
	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.
Ի. Պոլիս	6 30	7 —	—	—	8 —	—	9 30	—	—	—	—	11 27	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7 06
Ալ Ամբոս	6 50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	12 50	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Պատրաստ	6 40	7 10	7 39	8 11	8 40	—	—	9 40	10 10	10 40	11 38	12 24	1 10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Ծխեղ գառամ	6 52	7 22	7 50	8 23	8 52	9 26	9 52	10 22	10 52	11 52	12 14	1 22	1 52	2 26	2 56	3 22	3 52	4 22	4 52	5 22	5 52	6 22	7 18
Տատրա փ.	6 56	7 26	—	8 27	8 56	9 29	9 56	10 26	10 56	11 56	12 48	1 26	1 56	2 29	2 56	3 26	3 56	4 26	5 26	6 26	6 56	—	7 02
Ինդր գառամ	7 02	7 32	—	8 33	9 02	9 34	10 02	10 32	11 02	12 02	12 54	1 32	2 02	2 32	3 02	3 32	4 02	4 32	5 02	6 02	6 32	7 06	—
Ի. Պոլիս	7 16	7 46	8 07	8 16	8 46	9 16	9 46	10 16	10 46	11 16	12 16	1 06	1 46	2 16	2 46	3 16	3 46	4 16	5 16	6 16	6 46	8 15	—

Փոխ ժամերն սրտիկներն միմեանց ետեւէ կ՚երթան, իսկ մեծ ծռիկը միայն ամբողջ մէկ շրջան կ՚ընէ։ Ուստի պէտք է նկատել, որ ժամերը կարդալու համար ժամացոյցին վրայի թիւերը միշտ ուղիղ կարդանք, այսինքն՝ 1 և 2 ժամերը կ՚ենթադրենք, որ 1 և 2 ժամ են, եւ ոչ թէ 13 և 14։

Ա. և Գ. մասերի

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՍՈՑԻԱԼԻՍՏԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ

ԺԱՄԱՆԱԿԱԳՐԱԿԱՆ ԲՈՒԺԱՐԱՐԱԿԱՆ ԴՈՒՐՍ

ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ ՕՐԵՐՈՒՆ ՎԱՐԺԱՊԵՏ ՀԱՅ ԺԱՄԱՆԱԿԱԿԻՑ ԲԺՇԿԱԿԱՆ ԳԻՏՈՒԹԻՒՆՆԵՐՈՒ ԴՈՒՆԵՑՈՂ

ՎԱՀԱՆ ԹՈՒՄԱՆԵԱՆ

Ծնած 1 Հոկտ. 1891, վերջին տարի մասնակիցն է

Ա. ՊՈԼՈՒՆ ՓԱՓԱՂԱՓԱԿ—ՁԱՓԱՐՏԱՁԿ

ՓՈՓՈԽԱԿԱՆ ԽՆԱՄԱԽՄԱՆՑ

6	8	10	52	12	14	16	18	20	22	24	26	28	30	32	34	36	38	40	42	44	46		

ԱՆՈՒՆՈՍ																						ԲԵՐՈՒՆՑ	
	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.	դ.
Ի. Պոլիս	6 30	7 —	7 30	8 —	8 30	9 —	9 30	10 —	10 30	11 —	11 30	12 —	12 30	1 —	1 30	2 —	2 30	3 —	3 30	4 —	4 30	5 —	6 30
Տարմ գառամ	6 39	7 9	7 39	8 8	8 39	9 9	9 39	10 9	10 39	11 9	11 39	12 9	12 39	1 9	1 39	2 9	2 39	3 9	3 39	4 9	4 39	5 9	6 39
Ինդր գառամ	6 43	7 13	7 43	8 13	8 43	9 13	9 43	10 13	10 43	11 13	11 43	12 13	12 43	1 13	1 43	2 13	2 43	3 13	3 43	4 13	4 43	5 13	6 43
Տատրա փ.	6 49	7 19	7 49	8 19	8 49	9 19	9 49	10 19	10 49	11 19	11 49	12 19	12 49	1 19	1 49	2 19	2 49	3 19	3 49	4 19	4 49	5 19	6 49
Ինդր գառամ	6 53	7 23	7 53	8 23	8 53	9 23	9 53	10 23	10 53	11 23	11 53	12 23	12 53	1 23	1 53	2 23	2 53	3 23	3 53	4 23	4 53	5 23	6 53
Պատրաստ	7 02	7 32	—	8 02	8 32	9 02	9 32	10 02	10 32	11 02	11 32	12 02	12 32	1 02	1 32	2 02	2 32	3 02	3 32	4 02	4 32	5 02	6 32
Տատրա փ.	7 06	7 36	—	8 06	8 36	9 06	9 36	10 06	10 36	11 06	11 36	12 06	12 36	1 06	1 36	2 06	2 36	3 06	3 36	4 06	4 36	5 06	6 36
Ինդր գառամ	7 13	7 43	—	8 13	8 43	9 13	9 43	10 13	10 43	11 13	11 43	12 13	12 43	1 13	1 43	2 13	2 43	3 13	3 43	4 13	4 43	5 13	6 43